

Plesový týden

V **pondělí** jsme se jako vždycky zastavili u místní vývěsky. Boženka si upravila brýle, já si sedl na zadek a tvářil se důležitě. „Emilku, koukej,“ šeptla a poklepala na papír. „Myslivecký ples!“ Chvilku tiše stála a pak se pousmála. „Vzpomínáš, jak jsme s dědou chodili? Na hasičský, zahrádkářský i na ten maškarní, kde byl převlečený za kaktus?“ Nevzpomínal jsem, já jsem tam nebyl. Ale zabořil jsem jí čumák do ruky, jako že si ten kaktus pamatuju.

V **úterý** si Boženka zkoušela šaty. Opravdu! Otevřela skříň a vytáhla něco třpytivého. „Tohle jsem měla na mysliveckém bále,“ říkala zasněně.

A najednou začala vyťahovat šály, kabelky, korále a jeden klobouk s peřím, kterého jsem se docela vylekal. Všechno si před zrcadlem zkoušela.

Ve **středu** jsme pro změnu zkoušeli tančovat. No dobře - Boženka tancovala a já jí dělal partnera. Seděl jsem v křesle a ocáskem vrtěl do rytmu. Byla to čardášová elegance smíchaná s mojí psí šikovností. Dostal jsem za to dva piškoty. To bychom i mohli pokračovat, ne?

Ve **čtvrtek** si Boženka vybírala parfém. Jeden voněl po šeríku, druhý po malinách. Nakonec si vybrala ten, který jí připomněl první ples s dědou. Já trochu kýchl. Na pejsky to bylo nějak moc vůně. Ale rozumím tomu, že jde o důležitou přípravu.

V **pátek** přišla sousedka. „Tak co, Boženko, platí to zítra? Vemem tě s Jardou na ten myslivecký.“ Boženka se rozzářila jako ta nejjasnější hvězda. A pak se najednou zarazila. „A co Emil? Ten půjde taky?“ A sousedka jen mávla rukou: „Jasně. Psi na myslivecký ples určitě můžou.“ No jasně, už jsem byl i v kině, tak na ples taky můžu.

V **sobotu** mi Boženka dala ten slavnostní obojek s mašličkou. Boženka byla taky krásná - měla tmavě zelené šaty se zlatým lemem. Šel jsem pyšně vedle ní a byl jsem vážně rád, že mě nestrčila do tašky jako tenkrát v kině.

U vchodu jsme si koupili nějaké lístky do tomboly. Boženka si dala vinný střík, já dostal misku s vodou a druhou s piškoty. Hudba hrála, lidé tančili, a pak přišla na řadu tombola. Vyhráli jsme velký věnec klobás. Boženka se smála: „Oni asi věděli, že tady budeš.“ Byl jsem dojatý tou pozorností. A pak - vyhráli jsme ještě jednou! Ale už nevím co, zdaleka to nevonělo jako ty naše klobásy.

V **neděli** jsme spali až do oběda. Boženka v posteli a já vlastně taky.

Ani nevím, jak se to stalo. Boženka otevřela oči, usmála se a řekla: „Bylo to jako za starých časů.“ A já v duchu dodal: „A možná ještě lepší. Protože jsme spolu.“